

JULIA QUINNOVÁ
BRIDGERTON

— — — — —
SPAĽUJÚCA VÁŠEŇ

Julia Quiniová

BRIDGERTON

SPAĽUJÚCA VÁŠEŇ

Pandora
www.vydavatelstvpandora.sk

2021

Julia Quinn
WHEN HE WAS WICKED

Copyright © 2004 by Julie Cotler Pottinger
All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Cora Design

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-973971-1-1

*Pre B. B,
ktorá mi robila spoločnosť
pri písaní tejto knihy.
Tí, čo čakajú, sa dočkajú!*

*A tiež pre Paula,
Hoci chcel moju knihu pomenovať
Láska v časoch malárie.*

Poďakovanie

• *A*utorka by chcela poďakovať lekárom Paulovi Pottingerovi a Phillipovi Yarnellovi za ich odbornú pomoc v oblasti infekčných chorôb a neurológie.

Prvá část

Marec 1820
Londýn, Anglicko

Kapitola 1

... nenazval by som to skvelými časmi, ale nebolo to ani také hrozné. Veď napokon, boli tam ženy. A kde sú ženy, tam sa dobre bavím.

– od Michaela Stirlinga jeho bratrancovi Johnovi, grófovi z Kilmartinu, poslané z 52. pešieho pluku počas napoleonských vojen

V živote každého človeka nastane v istej chvíli zlom. Býva taký úžasný a desivý zároveň, ako úder do hrude sprevádzaný vyrazeným dychom, kedy je ihneď jasné, že už nič nebude také ako predtým.

Pre Michaela Stirlinga nastala tá chvíľa vtedy, keď prvýkrát uvidel Francesu Bridgertonovú.

Celý svoj život sa naháňal za ženami, zmyselne sa na ne usmieval, keď ho prenasledovali, nechával sa uloviť a zahrával sa s nimi, až kým neboli na pokraji šialenstva. Hladkal ich, bozkával a miloval sa s nimi, ale nikdy im nedovolil, aby ovládli jeho srdce. Stačil mu však jediný pohľad na Francescu Bridgertonovú, a zamiloval sa do nej tak rýchlo a hlboko, až bol zázrak, že sa mu podarilo zostať nohami pevne na zemi.

Nanešťastie pre Michaela mala Francesca zostať Bridgertonovou iba tridsaťšesť hodín. Bohužiaľ sa stretli na slávnostnej večeri pri príležitosti jej nadchádzajúceho sobáša s jeho bratrancom.

V jednej zo svojich dobrých nálad si Michael rád namýšľal, že to bola irónia osudu.

V tých horších na to používal úplne iné výrazy.

Odkedy sa zamiloval do manželky svojho bratranca, nebýval často príjemným spoločníkom.

Skrýval to však veľmi dobre. Na prvý pohľad nebol mrzutý. Nejaká veľmi vnímavá duša by si to však mohla všimnúť a – Boh ho ochraňuj – začať sa *vypytovať*. A hoci bol Michael Stirling celkom hrdý na svoju schopnosť pretvarovať sa a podvádzať (napokon, zvedol viac žien, ako sa ktokoľvek odvážil spočítať a nejakým spôsobom sa mu podarilo vyhnúť sa akýmkoľvek výzvam na súboj). Pravdou bolo, že dovtedy sa ešte nikdy nezamiloval, a ak existuje v živote muža obdobie, keď môže pod paľbou priamych otázok prísť o zdanlivú masku pokoja, tak u neho to bolo práve teraz.

A tak sa smial, tváril sa veselo a aj naďalej zvädzal ženy v snahe nevšímať si, že má sklón zatvárať oči, keď s nimi leží v posteli. Prestal chodiť do kostola, pretože sa mu zdalo zbytočné modliť sa za spasenie svojej duše. Okrem toho farský kostol pri Kilmartine pochádzal z roku 1432 a jeho rozpadajúce kamenné steny by určite nevydržali priamy zásah blesku.

A ak by chcel Boh potrestať nejakého hriešnika, nemohol si vybrať lepšiu obeť ako Michaela Stirlinga.

Michael Stirling, hriešnik.

V myslí to už videl čierne na bielom. Dokonca by si to nechal vytlačiť na navštívenky – hodilo sa to k jeho zmyslu pre humor – ak by nebol presvedčený, že by z toho jeho matku na mieste neporazilo.

Bol síce sukničkář, ale nemusel kvôli tomu mučiť ženu, ktorá mu dala život.

Bolo zvláštne, že milovanie so všetkými tými ženami nepovažoval za hriech. Dokonca ani teraz nie. Všetky boli ochotné oddať sa mu. Veď človek nemohol zvieť ženu, ktorá by sama nechcela byť zvädzaná. Ak Michael vycítil čo len slabý náznak nesúhlasu, nechal ich tak, otočil sa a odkráčal. Jeho túžba sa nikdy nevymkla spod kontroly natoľko, že by sa mu nepodarilo rýchlo a rázne odísť.

Navyše nezvädzal panny a nikdy nespával s vydatými ženami. Nuž, teda, človek by mal byť k sebe úprimný, hoci žije v klamstve – spal s vydatými ženami, bolo ich mnoho, ale iba s takými, ktoré mali za manželov darebákov, a až keď dali život dvom mužským potomkom... alebo trom, ak sa zdalo, že jeden z chlapcov vyzeral chorľavý.

Napokon, muž musí predsa dodržiavať isté pravidlá.

Ale toto... prekračovalo všetky medze. Bolo to celkom neprijateľné. Považoval to za jediný prehrešok (a urobil ich mnoho), ktorý mu naozaj očierni dušu alebo aspoň – a to za predpokladu, že si zachová silu a nikdy nepodľahne vlastnej túžbe – ju zmení na uhľovo čiernu. Pretože takto... toto ...

Túžil po manželke svojho bratranca.

Po Johnovej manželke.

John.

Došlaka, John, mu bol bližší ako jeho vlastný brat. Johnova rodina ho zobrala pod ochranné krídla, keď jeho otec zomrel. Johnov otec ho vychoval a naučil ho byť chlapom. John ...

Dofrasa. Naozaj to musel robiť? Mohol stráviť celý týždeň rátaním dôvodov, kvôli ktorým poputuje priamo do pekla za to, že sa zamiloval do Johnovej manželky. A žiaden z nich nezmení jednoduchú skutočnosť.

Nemôže ju mať.

Nikdy nebude mať Francescu Bridgertonovú Stirlingovú.

Odfrkol si, zaboril sa hlbšie do kresla a oprel si členok jednej nohy o koleno druhej. Pozoroval ich, ako sa na opačnej strane salónika zabávajú, usmievajú a hádžu po sebe nechutne zamilované pohľady. *Mohol* by si dať ďalší pohárik, pomyslel si.

„Asi to aj urobím,“ vyhlásil, keď na jeden hlt vypil ten, čo mal v ruke.

„Čo to bolo, Michael?“ spýtal sa John, ktorý mal výnimočne dobrý sluch.

Michael si na tvár nasadil falošný úsmev a zdvihol pohár do vzduchu. „Som len smädný,“ odpovedal a snažil sa zachovať dokonalý obraz pôžitkára.

Nachádzali sa v Londýne, v dome Kilmartinových. Nie v Kilmartine (to nebol ani dom, ani zámok, iba Kilmartin) v Škótsku, kde chlapci vyrástli, či v ďalšom sídle Kilmartinových v Edinburghu. Michael často uvažoval, že medzi jeho predkami sa nenašla ani jediná výnimočná duša, keďže tak tiež existovala chata Kilmartinovcov (ak sa budova s dvadsiatimi dvomi izbami dala nazvať chatou), Kilmartinovo opátstvo, a aj Kilmartinovský vidiecky dom. Michael nemal tušenie, prečo nikomu nenapadlo použiť na pomenovanie nejakého z ich príbytkov ich priezvisko. Domnieval sa, že „Dom Stirlingovcov“ znel celkom úctyhodne. Napadlo mu, že ctíživostiví predkovia Stirlingovcov bez predstavivosti boli natoľko zaslepení novonadobudnutým grófskym titulom, že ani len nepomysleli na to, aby pomenovali niektorý zo svojich majetkov iným menom.

Odfrkol si do pohára whisky. Čudoval sa, že nepije Kilmartinovský čaj alebo nesedí na stoličke navrhutej v štýle Kilmartinových. V skutočnosti by sa tak pravdepodobne aj stalo, ak by jeho stará mama našla spôsob, ako to urobiť bez toho, aby rodina musela začať obchodovať. Ta stará panovačná žena bola taká hrdá, až by si človek pomyslel, že nezískala meno

svadbou, ale že sa už ako Stirlingová narodila. Pokiaľ šlo o ňu, tak grófkou z Kilmartinu bola rovnako dôležitou osobou ako iní vysokopostavení šľachtici, a keď si dovolili viesť ju na večeru až po nejakej povýšeneckej markíze alebo vojvodkyni, dokonca si znechutene odfrkla.

Kráľovná, napadlo Michaelovi. Domnieval sa, že jeho stará mama pokľakla pred kráľovnou, ale nevedel si predstaviť, že by sa takto ponížila pred nejakou inou ženou.

Francescu Bridgertonovú by schvaľovala. Určite by ohrnula nos, keby sa dozvedela, že Francescin otec bol iba vikomt, ale Bridgertonovci boli stará, nesmierne obľúbená a teda vplyvná rodina. Navyše Francesca chodila vystretá, správala sa hrdo a mala zvrátený zmysel pre humor. Keby mala o päťdesiat rokov viac a nebola by taká príťažlivá, mohla by byť pre starú mamu Stirlingovú dobrou spoločníčkou.

A teraz sa Francesca stala grófkou z Kilmartinu, vydala sa za jeho bratranca Johna, ktorý bol iba o rok mladší ako Michael, ale v dome Stirlingových sa k nemu správali s úctou, ktorá prináležala staršiemu, keďže bol dedičom. Ich otcovia boli dvojčatá, ale Johnov sa narodil o sedem minút skôr ako Michaelov.

Bolo to sedem najzlomovejších minút v Michaelovom živote, a to vtedy ešte ani nebol na svete.

„Čo vymyslíme na naše druhé výročie?“ spýtala sa Francesca, prešla krížom cez miestnosť a usadila sa za klavír.

„Čokoľvek, čo chceš,“ odpovedal John.

Francesca sa obrátila k Michaelovi a zahľadela sa na neho svojimi ohromujúco modrými očami, ktoré nezbledli ani v matnom svetle sviečok. Možno to bolo tým, že vedel, aké modré sú. V tomto období sa mu zdalo, že sa mu sníva v modrej farbe. Mali by ju nazvať Francescina modrá.

„Michael?“ ozvala sa tónom, ktorý naznačoval, že sa opakuje.

„Prepáč,“ odvetil a krivo sa usmial. Ten úsmev používal často. Keď sa tak zatváril, nikto ho nebral vážne, a presne o to mu šlo. „Nepočúval som.“

„Nemáš nejaký nápad?“ spýtala sa.

„Na čo?“

„Na naše výročie.“

Ak by použila šíp, nemohla by mu ho vraziť do srdca bolestivejšie. On však iba pokrčil ramenami, keďže ľahostajnosť vedel veľmi dobre predstierať. „Nie je to moje výročie,“ pripomenul jej.

„Ja viem,“ pritakala. Hoci sa na ňu nepozrel, v jej hlase bolo cítiť, že prevrátila očami.

Nie, neurobila to. Bol o tom presvedčený. Za posledné dva roky spoznal Francescu až mučivo dobre a vedel, že to nezvykla robiť. Keď si robila posmech, bola ironická alebo ľstivá, prejavilo sa to v jej hlase a v tom, ako vykrútila pery. Nemusela prevracať očami. Iba sa na človeka zahľadela priamym pohľadom, zvlnila pery a ...

Michael krčovitito prehltol, ale rýchlo to zakryl tým, že si odpil z pohára. Skutočnosť, že strávil tak veľa času rozmýšľaním nad krivkou pier manželky svojho bratranca, o ňom nevy povedala nič dobré.

„Ubezpečujem ťa,“ pokračovala Francesca a neprítomne prechádzala bruškami prstov po klávesoch bez toho, aby niektorý z nich stlačila, „že veľmi dobre viem, koho som si zobrala.“

„O tom nepochybujem,“ zašomral.

„Prosím?“

„Pokračuj,“ povedal.

Namrzene stisla pery. Ten výraz vídaval na jej tvári bežne, hlavne keď sa rozprávala so svojimi bratmi. „Žiadala som ťa o radu,“ vyhlásila, „pretože si veselá kopa.“

„Veselá kopa?“ zopakoval, hoci vedel, že presne takto ho všetci naokolo vnímajú – veď ho prezývali Veselý nemravník – ale keď to počul od nej, to označenie nenávidel. Robilo z neho povrchného človeka, ktorý nemá dušu.

A potom sa ten pocit ešte zhoršil, pretože to pravdepodobne bola pravda.

„Nesúhlasíš so mnou?“ spýtala sa.

„Samozrejme, že nie,“ zamrmlal. „iba nie som zvyknutý, že by odo mňa chcel niekto poradiť v prípade výročia svadby, keďže je zrejmé, že na manželstvo nemám vlohy.“

„Ako si tým môžeš byť istý?“ namietala.

„Si v kaši,“ zasmial sa John a s ranným vydaním *Times* sa oprel o ope-radlo na stoličke.

„Nikdy si manželstvo nevyskúšal,“ poznamenala Francesca. „Ako môžeš vedieť, že naň nemá vlohy?“

Michael sa uškrnul. „Myslím, že všetkým, ktorí ma poznajú, je to celkom jasné. Navyše, čo by som mohol ponúknuť? Nemám titul ani majetok –“

„Máš majetok,“ prerušil ho John a aj keď čítal noviny, ešte stále ich počúval.

„Malý majetok,“ opravil ho Michael, „ktorý rád prenechám vašim deťom, pretože som ho aj tak dostal od Johna.“

Francesca sa zahľadela na svojho manžela a Michael vedel presne, čo si myslí – že John mu dal majetok, pretože chcel, aby mal pocit, že niečo má, že má zmysel života. Odkedy Michaela pred niekoľkými rokmi prepustili z armády, nemal nič na práci. Hoci mu to John nikdy nepovedal, Michael vedel, že cíti vinu za to, že nebojoval v Európe za Anglicko a ostal v ústraní, zatiaľ čo Michael čelil nebezpečenstvu sám.

Ale John mal zdediť grófstvo. Jeho povinnosťou bolo oženiť sa a mať deti. Nikto od neho nečakal, že pôjde bojovať.

Michael často rozmýšľal či jeho majetok – pôvabné a útulné sídlo s dvadsiatimi akrami pôdy – bolo Johnovým spôsobom pokánia. A mal podozrenie, že Francesca uvažuje o tom istom.

Ale nikdy sa na to nespýtala. Francesca veľmi dobre rozumela mužom – pravdepodobne preto, že vyrastala medzi toľkými bratmi, a tak presne vedela, na čo sa ich nemá pýtať...

Michaela to vždy znepokojovalo. Domnieval sa, že svoje city skrýva dobre, ale čo ak o nich *vedela*? Pravdaže o tom nehovorila, ani sa o tom nezmenila. Usúdil, že v tomto sú si až ironicky podobní. Ak by ho Francesca podozrievala z toho, že je do nej zamilovaný, *nikdy* by sa kvôli tomu nesprávala inak.

„Myslím, že by ste mali ísť do Kilmartinu,“ vyhlásil Michael náhle.

„Do Škótska?“ spýtala sa Francesca a jemne vytukávala stupnicu. „V tomto ročnom období?“

Michael vstal. Odrazu mal chuť odísť. Vlastne sem nemal ani chodiť. „Prečo nie?“ ozval sa bezstarostne. „Miluješ to tam. John to tam tiež miluje. A v dobre odpruženom kočiari to nebude trvať až tak dlho.“

„Prídeš aj ty?“ opýtal sa John.

„Nemyslím,“ odvetil Michael rázne. Ako keby mal záujem stať sa svedkom oslavy ich výročia. Pravdupovediac, rozmýšľal by pri tom iba nad tým, čo nebude nikdy mať. Pripomínalo by mu to jeho vinu alebo by ju to zhoršovalo. Nepotreboval viac takýchto myšlienok, žil s nimi každý deň.

Nebudeš túžiť po manželke svojho bratranca.

Toto Mojžiš zabudol zapísať medzi ostatné prikázania.

„Mám tu množstvo práce,“ dodal Michael.

„Naozaj?“ spýtala sa Francesca a oči jej rozžiaril záujem.

„Aké?“

„Poznáš to,“ utrúsil sucho. „Veci, ktoré musím urobiť, aby som mohol viesť svoj neviazaný a bezcieľný život.“

Francesca vstala.

Ach, Bože, vstala a kráčala k nemu. Keď sa ho dotýkala, bolo to ešte horšie.

Položila mu ruku na rameno. Michael mal čo robiť, aby sa nemykol. „Priala by som si, aby si tak nehovoril,“ vyhlásila.

Michael sa cez jej rameno zahľad na Johna, ktorý nadvihol noviny o kúsok vyššie, aby mohol predstierať, že ich nepočúva.

„Má sa zo mňa stať tvoj cieľ?“ odvrkol Michael.

Odtiahla sa. „Záleží nám na tebe.“

Nám. Nám. Nie mne, nie Johnovi. Nám. Jemná pripomienka, že tvoria pár. John a Francesca. Pán a pani Kilmartinovci. Samozrejme, že to tak nemyslela, ale pochopil to tak.

„A mne záleží na vás,“ odvetil Michael a čakal, že miestnosť zamoria mraky kobyliiek.

„Ja viem,“ pripustila, jeho bolesť si vôbec nevšimla. „Nemohla by som si priať lepšieho bratranca. Ale chcem, aby si bol šťastný.“

Michael pozrel na Johna pohľadom, ktorý jasne hovoril:

Zachráň ma.

John prestal predstierať, že číta a odložil noviny. „Francesca, drahá, Michael je dospelý muž. Nájde šťastie, keď na to bude tá správna chvíľa.“

Francesca zovrela pery a Michael vedel, že ju to podráždilo. Nepáčilo sa jej, keď jej niekto kazil plány a rozhodne si nerada priznávala, že nedokáže zmeniť svet – a jeho obyvateľov – na svoj obraz.

„Mala by som ťa zoznámiť s mojou sestrou,“ poznamenala.

Preboha. „Už som sa s ňou stretol,“ vyhrkol Michael. „Vlastne, stretol som sa s nimi všetkými. Dokonca aj s tou, čo ju vodíte za ručičku.“

„Nevodíme ...“ Odmlčala sa a zaťala zuby. „Pripúšťam, že Hyacinth je ešte primladá, ale Eloise ...“

„Neožením sa ani s Eloise,“ odsekol Michael.

„Nepovedala som, že sa s ňou máš oženiť,“ ohradila sa Francesca. „Len si s ňou párkrát zatancuj.“

„To som už urobil,“ pripomenul jej. „A to je jediné, čo urobím.“

„Ale ...“

„Francesca,“ ozval sa John. Jeho hlas znel mierne, ale význam jeho slov bol jasný. *Prestaň.*

Michael by ho za to najradšej pobožkal. John si určite myslel, že iba zachraňuje bratranca pred ženským sekírovaním. Nebolo možné, aby poznal pravdu – o tom, že Michael sa snaží odhadnúť množstvo viny, ktorú človek cíti, keď je zamilovaný do manželky svojho bratranca.

Panebože, svadba s Eloise Bridgertonovou. Pokúša sa ho Francesca *zabiť?*

„Mali by sme sa ísť všetci prejsť,“ navrhla Francesca náhle.

Michael sa pozrel von z okna. Z oblohy sa vytratili už aj posledné zvyšky denného svetla. „Nie je na to už trochu neskoro?“ spýtal sa.

„V sprievode dvoch silných mužov určite nie,“ poznamenala, „a okrem toho, ulice v Mayfairi sú dobre osvetlené. Budeme v bezpečí.“ Obrátila sa k manželovi. „Čo na to hovoríš, drahý?“

„Dnes večer mám stretnutie,“ John sa pozrel na hodinky, „ale mohla by si ísť s Michaelom.“

Ďalší dôkaz o tom, že John nemá o jeho citoch ani tušenie.

„Vy dva sa viete spolu vždy dobre zabaviť,“ dodal.

Francesca sa otočila k Michaelovi a usmiala sa, čím sa ešte viac zavrátila do jeho srdca. „Pôjdeš?“ spýtala sa. „Teraz, keď prestalo pršať, zúfalo túžim po kúsku čerstvého vzduchu. Musím priznať, že dnes cítim úzkosť.“

„Pravdaže,“ odvetil Michael, pretože všetci vedeli, že on žiadne stretnutia nemá.

Navyše jej nedokázal odolať. Vedel, že by si mal udržiavať odstup a nemal s ňou zostávať osamote. Nikdy by sa o nič nepokúsil, ale bolo nutné, aby prežíval také muky? Deň ukončí sám, v posteli a budú ho ničiť pocity viny a túžby.

Ale keď sa na neho usmiala, nemohol ju odmietnuť. Nemal toľko sily, aby si odoprel čo len hodinu v jej prítomnosti.

Pretože to bude všetko, čo kedy bude mať. Nebude žiadny bozk, významný pohľad či dotyk. Žiadne šepotom vyslovené slová lásky či vášnivé vzdychy.

Mohol mať iba jej úsmev a spoločnosť, a hoci bol iba úbohým hlupákom, chcel všetko.

„Daj mi chvíľku,“ povedala, keď sa zastavila vo dverách. „Vezmem si kabát.“

„Ponáhľaj sa,“ ozval sa John. „Už je niečo po siedmej.“

„Pod Michaelovou ochranou budem v bezpečí,“ odvetila s veselým úsmevom, „ale neboj, budem rýchla.“ A potom sa na manžela zmyselne uškrnula. „Vždy som rýchla.“

Michael odvrátil zrak, zatiaľ čo sa John začervenal. Preboha, *naozaj* nechcel vedieť, čo znamená *Budem rýchla*. Nanešťastie to mohlo znamenať množstvo vecí a všetky sa týkali milovania. A nasledujúcu hodinu zrejme strávi tým, že bude nad tými vecami rozmýšľať a predstavovať si, že sú súčasťou jeho života.

Uvoľnil si viazanku. Možno by sa z tejto prechádzky s Francescou mohol nejakú vykrútiť, vrátiť sa domov a dať si studený kúpeľ. Alebo ešte lepšie, nájsť si nejakú ochotnú ženu s dlhými gaštanovými vlasmi. A ak bude mať šťastie, tak aj s modrými očami.

„Mrzí ma to,“ vyhlásil John, keď Francesca odišla.

Michael pohľadom zaletel k jeho tvári. John by sa určite nezmienil o Francescinej nevhodnej narážke.

„To jej sekírovanie,“ dodal John. „Si mladý. Nemusíš sa ešte ženiť.“

„Si mladší než ja,“ namietal Michael.

„Áno, ale ja som stretol Francescu.“ John bezmocne pokrčil ramenami, akoby to malo všetko vysvetľovať. A samozrejme, že to tak aj bolo.

„Jej rýpanie mi neprekáža,“ povedal Michael.

„Pravdaže áno. Vidím to v tvojom pohľade.“

A to bol ten problém. John do neho *videl*. Nikto na svete ho nepoznal lepšie. Ak ho niečo trápilo, tak John to vždy hneď vedel. Bol zázrak, že nepochopil, *prečo* je Michael taký utrápený.

„Poviem jej, aby ťa nechala na pokoji,“ pokračoval John,

„Hoci by si mal vedieť, že do teba rýpe len preto, že ťa má rada.“

Michael sa napäto usmial. Nedokázal zo seba dostať ani slovo.

„Ďakujem ti, že ju zoberieš na prechádzku,“ povedal John a vstal.

„Celý deň je mrzutá kvôli dažďu. Tvrdí, že si pripadá ako zavretá v kletke.“

„Kedy máš to stretnutie?“ spýtal sa Michael.

„O deviatej,“ odpovedal John a vyšiel von na chodbu. „Mám sa stretnúť s lordom Liverpoolom.“

„Záležitosti v parlamente?“

John prikývol. Svoje miesto v Hornej snemovni bral veľmi vážne. Michael často uvažoval nad tým, či by k tomu pristupoval rovnako zodpovedne, keby sa on narodil ako lord.

Pravdepodobne nie. Ale na druhej strane, veľmi na tom nezáležalo.

Pozoroval, ako si John počúchal ľavý spánok. „Si v poriadku?“ spýtala sa. „Vyzeráš trochu...“ Nedokončil vetu, pretože si nebol istý, ako John vyzerá. Nie veľmi dobre. To vedel s istotou.

A Johna poznal. Pravdepodobne lepšie ako ho poznala Francesca.

„Strašne ma bolí hlava,“ zašomral John. „Celý deň.“

„Mám ti nechať priniesť laudanum?“

John pokrútil hlavou. „Neznášam ho. Cítim sa potom ako omámený a na stretnutie s Liverpoolom potrebujem jasnú myseľ.“

Michael prikývol. „Si bledý,“ povedal. Nevedel prečo. Nechystal sa Johna presvedčiť, aby si to s tým laudanom rozmyslel.

„Naozaj?“ opýtal sa John, a keď si pritlačil prstami pevnejšie na spánok, trhol sa „Ak ti to nebude prekážať, myslím, že si ľahnem. Mám odísť až o hodinu.“

„Dobre,“ zamrmal Michael. „Chceš, aby som poveril niekoho tým, aby ťa zobudil?“

John pokrútil hlavou. „Požiadam o to svojho komorníka.“

V tej chvíli sa na schodoch objavila Francesca zahalená do dlhého zamatového pláštá polnočnej modrej farby. „Dobrý večer, páni,“ prehlásila. Očividne si užívala mužský obdiv. Ale keď zišla dolu, zamračila sa. „Stalo sa niečo, drahý?“ obrátila sa k Johnovi.

„Bolí ma hlava,“ odvetil John. „Nič to nie je.“

„Mal by si si ľahnúť.“

Johnovi sa podarilo usmiať. „Práve som hovoril Michaelovi, že presne to mám v pláne. Povie Simonsovi, aby ma zobudil včas na to stretnutie.“

„S lordom Liverpoolom?“

„Áno. O deviatej.“

„Budete hovoriť o zákonoch?“

John prikývol. „Áno, a o návrate k zlatému štandardu. Ak si spomínaš, tak som ti o tom hovoril pri raňajkách.“

„Hlavne na seba dávaj...“ Odmlčala sa a s úsmevom pokrútila hlavou. „Nuž, vieš, aký mám z toho pocit.“

John sa usmial, sklonil sa k nej a nežne ju pobožkal na pery.

„Vždy viem, ako sa cítiš, drahá.“

Michael predstieral, že sa pozerá opačným smerom.

„Nie vždy,“ namietala vlúdny, hoci trochu prekáravým tónom.

„Vždy, keď na tom záleží,“ dodal John.

„Tak to je pravda,“ pripustila. „Tolko k mojej snahe byť záhadnou dámou.“

Znovu ju pobožkal. „Mám radšej, keď si ako otvorená kniha.“

Michael si odkašlal. Nemalo by to byť také ťažké, veď sa nesprávali inak ako zvyčajne. Podľa slov väčšiny príslušníkov vyššej vrstvy boli ako dve hrdličky, skvele zladení a neskutočne zamilovaní.

„Začína sa stmievať,“ poznamenala Francesca. „Ak sa chcem dostať na čerstvý vzduch, mala by som ísť.“

John prikývol a na chvíľu zavrel oči.

„Si si istý, že ti nič nie je?“

„Cítim sa dobre,“ odpovedal. „Je to iba bolesť hlavy.“

Francesca prijala Michaelovo rameno. „Keď sa vrátiš zo stretnutia, určite si vezmi to laudanum,“ prehodila ponad plece, keď prišli k dverám, „pretože viem, že teraz to neurobíš.“

John unavene prikývol a potom vykročil hore po schodoch.

„Chudák John,“ poznamenala Francesca hneď, ako vyšli von na svieži nočný vzduch. Zhlboka sa nadýchla a potom vydýchla. „Neznášam bolesti hlavy. Vždy sa pri nich cítim hrozne.“

„Nemávam ich,“ priznal Michael, zatiaľ čo ju viedol po schodoch na chodník.

„Naozaj?“ Zdvihla pohľad a zvlnila pery tým dôverne známym spôsobom, čo v ňom vyvolával bolesť. „Máš šťastie.“

Michael sa skoro nahlas rozosmial. Práve sa prechádzal nocou so ženou, ktorú miloval.

Mal šťastie.

Kapitola 2

... a aj keby to bolo také zlé, pochybujem, že by si mi to povedal. A čo sa týka žien, pokús sa uistiť, že sú čisté a nemajú žiadnu chorobu. Inak rob, čo musíš, aby si to tam vydržal. A prosím, snaž sa, aby ťa nezabili. Hoci riskujem, že budem vyzeráť ako uľňukanec, neviem, čo by som si bez teba počal.

– od grófa z Kilmartinu jeho bratrancovi Michaelovi Stirlingovi poslané z 52. pluku počas napoleonských vojen

*N*apriek všetkým svojim chybám – a Francesca pripúšťala, že Michael Stirling ich mal mnoho – bol *skvelý* muž.

Vynikal v koketovaní (videla ho pri tom a dokonca aj ona musela pripustiť, že ak sa rozhodol, že bude očarujúci, aj rozumné ženy prichádzali o všetok zdravý rozum) a určite nebral život tak vážne, ako by si ona a John priali, ale aj napriek tomu si nemohla pomôcť. Mala ho rada.

Bol tým najlepším priateľom, akého John kedy mal – kým sa neoženil s ňou – a za posledné dva roky sa stal aj jej dôverným priateľom.

Bolo to zábavné. Koho by napadlo, že medzi svojich naj dôvernejších priateľov bude počítať aj nejakého muža? V blízkosti mužov sa necítila nepríjemne. Štyria bratia by dokázali zbaviť krehkosti i to najženskejšie stvorenie. A ona nebola ako jej sestry. Daphne a Eloise – a asi aj Hyacinth, napriek tomu, že ešte stále bola príliš mladá na to, aby to Francesca vedela s istotou – boli veľmi otvorené a veselé. Vynikali v love a streľbe – v činnostiach, ktorými získali povest' „zábavných priateľiek.“ Muži sa v ich prítomnosti vždy cítili príjemne, a ako Francesca vyzorovala, tak to bolo vzájomné.

Ona však bola iná. Vždy mala pocit, že sa trochu líši od zvyšku rodiny. Vrucne ich milovala a za ktoréhokoľvek z nich by položila život, ale hoci vyzerala ako Bridgertonová, vnútri sa vždy cítila ako kukučie mláďa.

Zvyšok jej rodiny bol spoločensky založený, zatiaľ čo ona... nebola plachá, ale udržiavala si odstup a opatrne volila slová. Bola známa svojou iróniou a dôvtipom, a musela priznať, že iba zriedkakedy odolala príležitosti podpichnúť svojich súrodencov nejakou suchou poznámkou. Robila to samozrejme z lásky a možno aj s trochou zúfalstva, ktoré plynie z toho, keď človek trávi až príliš veľa času so svojou rodinou, ale oni jej to podpichovanie vracali, takže to bolo spravodlivé.

Takto to chodilo v jej rodine. Všetci sa smiali, doberali a hašterili. Francesca do toho hrmotu prispievala trochu tichším prístupom ako ostatní, prefíkanejšie a podvratnejšie.

Často uvažovala, či ju John čiastočne nepriťahuje aj preto, že ju vytrhol zo zmätku, ktorý tak často vládol v domácnosti Bridgertonových. Niežeby Johna nemilovala. Zbožňovala ho celou svojou bytosťou. Bol jej spriaznenou dušou a v mnohom sa podobali... Ale keď mohla opustiť domov svojej matky a uniknúť do oveľa pokojnejšieho života s Johnom, ktorý mal rovnaký zmysel pre humor ako ona, uľavilo sa jej.

Chápal ju, vždy tušil, čo urobí.

Doplňal ju.

Keď ho stretla, zmocnil sa jej zvláštny pocit, akoby bola kúskom skladačky, ktorý našiel svoj pár. Ich prvé stretnutie neprekypovalo láskou či vášňou, ale vyvolalo v nej neobvyklý pocit, že konečne našla niekoho, pri kom môže byť sama sebou.

Bolo to ako blesk z čistého neba. Nespomínala si, čo jej povedal, ale po jeho prvých slovách nadobudla pocit, akoby bola doma.

A s ním prišiel Michael, jeho bratranec – hoci pravdupovediac, tí dva boli skôr ako bratia. Vyrastali spolu a boli si blízki aj vekom, o všetko sa delili.

Teda takmer o všetko. Keďže John bol grófovým dedičom a Michael bol iba jeho bratrancom, bolo iba prirodzené, že s oboma chlapcami sa nezaobchádzalo úplne rovnako. Avšak z toho, čo Francesca počula a čo teraz vedela o rodine Stirlingových, oboch ich vrúcne milovali. Myslela si, že práve to bolo kľúčom k Michaelovej dobre povahe.

Pretože hoci John zdedil titul, majetok a nuž, v podstate všetko, nezдалo sa, že by mu Michael závidel.

Nezávidel mu. Ohromilo ju to. Vyrastal ako Johnov brat – dokonca starší brat – a aj napriek tomu mu ani raz nezávidel nič, čím bol John požehnaný.

Preto ho mala Francesca najviac rada. Michael by určite urobil grimasu, ak by sa ho za to pokúsila pochváliť a bola presvedčená, že by poukázal na svoje

prehešky (obávala sa, že by nepreháňal), aby dokázal, že jeho duša je čierna a on je darebák – ale pravdou ostávalo, že Michael Stirling má šľachetného ducha a je schopný milovať tak, že sa mu v tom žiaden iný muž nevyrovná.

A ak mu čoskoro nenájde manželku, doženie ju to k šialenstvu.

„Čo je zlé na mojej sestre?“ spýtala sa hlasom, ktorý sa prenikavo ozýval v nočnom tichu.

„Francesca,“ ozval sa podráždene – a našťastie aj trochu pobavene, „nechystám sa oženiť s tvou sestrou.“

„Nepovedala som, že si ju musíš vziať.“

„Ani si nemusela. V tvojej tvári čítam ako v otvorenej knihe.“ Pozrela na neho a skrútila pery. „Veď si sa na mňa ani nepozrel.“

„Pravdaže som sa pozrel. A aj keby som to neurobil, bolo by to jedno. Viem, na čo myslíš.“

Mal pravdu, a to ju desilo. Niekedy sa bála, že jej rozumie rovnako dobre ako John.

„Potrebuješ manželku,“ vyhlásila.

„Nesľúbila si práve svojmu manželovi, že ma s tým prestaneš obťažovať?“

„Vlastne, nie,“ odpovedala a povýšenecky sa na neho zahľadela. „Samozrejme, že ma o to požiadal ...“

„Samozrejme,“ zamrmlal Michael.

Zasmiala sa. Vždy ju vedel rozosmiať.

„Myslel som si, že manželky by mali plniť želania svojich manželov,“ povedal Michael a zdvihol pravé obočie. „Som presvedčený, že sa o tom píše v manželskej prísaha.“

„Urobila by som ti medvediu službu, ak by som ti našla presne *takú* ženu,“ povedala a každé svoje slovo zdôraznila dobre načasovaným a nesmierne pohrdavým odfrknutím.

Otočil sa a zahľadel sa na ňu s mierne otcovským výrazom na tvári. Mal byť šľachticom, pomyslela si Francesca. Bol príliš nezodpovedný na to, aby na seba prebral povinnosti a titul, ale

keď sa na človeka pozrel tým povýšeneckým a sebaistým pohľadom, podobal sa na vznešeného vojvodu.

„Tvoje povinnosti grófký z Kilmartinu nezahrňajú hľadanie manželky pre mňa,“ podotkol.

„Mali by.“

Zasmial sa a ju to potešilo. Dokonca aj ona ho dokázala rozosmiať.

„Dobre,“ vzdychla si a v tej chvíli to vzdala.

„Povedz mi teda niečo nehanebné. Niečo, s čím by John nesúhlasil.“

Túto hru hrávali aj v Johnovej prítomnosti, hoci ten vždy predstieral, že s tým nesúhlasí. Len Francesca tušila, že sa mu Michaelovo rozprávania páči rovnako ako jej. Hneď ako skončil s povinným napomenutím, bol samé ucho.

Niežeby im to Michael povedal priamo, na to bol príliš diskretný. Avšak trúsil poznámky a narážky a Francesca s Johnom sa výborne zabávali. Svoje manželské šťastie by nevymenili za nič na svete, ale kto by si rád nevypočul pikantné a oplzlé príbehy?

„Obávam sa, že tento týždeň som neurobil nič nehanebné,“ Michael pokrčil plecami a nasmeroval ju za roh na King Street.

„Vážne? Vylúčené.“

„Je iba utorok,“ pripomenul jej.

„Áno, ale keď nebudeme brať do úvahy nedeľu, ktorú si určite neznesvätil,“ vrhla naňho pohľad, ktorý hovoril, že nepochybuje o tom, že zhrušil všetkými možnými spôsobmi, či už to bola nedeľa, alebo hociktorý iný deň, „je tu ešte pondelok a za jeden deň toho človek stihne veľa.“

„Ja nie. Aspoň nie tento pondelok.“

„Čo si teda robil?“

Na chvíľu sa zamyslel. „Vlastne nič.“

„To nie je možné,“ podpichla ho. „Som presvedčená, že som videla, že si bol aspoň hodinu hore.“

Mlčal a potom pokrčil plecami. „Nerobil som nič. Chodil som, rozprával a jedol, ale celkovo sa v ten deň nič zaujímavé nestalo.“

Francesca mu mimovoľne stisla ruku. „Budeme ti musieť niečo nájsť,“ zašepkala.

Otočil sa a uprel na ňu prenikavé, nezvyčajne strieborné oči, ktoré sa do nej vpíjali s takou silou, až zatajila dych. Ale čoskoro to pominulo a Michael bol opäť sám sebou, až na to, že podľa Francescy nebol vôbec taký, ako by si prial, aby ho ľudia videli.

„Mali by sme sa vrátiť,“ prehlásil. „Je neskoro, a keby som dovolil, aby si prechladla, John by mi odtrhol hlavu.“

„Vyčítal by mi, že nemám rozum, a ty to vieš,“ odporovala mu Francesca. „Len mi tým chceš naznačiť, že na teba čaká nejaká žena. Pravdepodobne leží v posteli, zahalená iba prikrývkou.“